

En arbetstagarorganisation har, enligt 20 § entreprenörsansvarslagen och 10 § medbestämmandelagen, rätt till förhandling med en huvudentreprenör eller en uppdragsgivare i den mening som avses i 3 § entreprenörsansvarslagen. Förhandlingsrätten gäller i fråga om tillämpningen av entreprenörsansvarslagen mellan huvudentreprenören eller uppdragsgivaren och medlem i organisationen, som är eller har varit arbetstagare hos arbetsgivare, som anlåtats som underentreprenör för att utföra arbete som omfattas av avtalet mellan huvudentreprenören och den ursprungliga beställaren.

ARBETSDOMSTOLENDOM
2021-06-16
StockholmDom nr 27/21
Mål nr A 98/20**KÄRANDE**

Stockholms Lokala Samorganisation, Box 6507, 113 83 Stockholm
Ombud: John Nordmark, samma adress

SVARANDE

FLQ Bygg Konsult AB, 556769-7254, Förrådsvägen 16, 144 40 Rönninge
Ombud: jur.kand. Johan Petri, Petri & Partners AB, Box 5385,
102 49 Stockholm

SAKEN

förhandlingsvägran

Bakgrund

Mellan FLQ Bygg Konsult AB (FLQ) och Stockholms Lokala Samorganisation (Stockholms LS) gäller inte kollektivavtal. FLQ är inte medlem i någon arbetsgivarorganisation. Bismarck Velasquez, Dangelo Celis och Eliever Cruz är medlemmar i Stockholms LS. De har aldrig varit anställda av FLQ.

Parterna är oense om Stockholms LS haft rätt till förhandling med FLQ avseende krav enligt lagen (2018:1472) om entreprenörsansvar för lönefordringar (entreprenörsansvarslagen) beträffande de tre medlemmarna. Den huvudsakliga tvistefrågan avser innebörden av 20 § entreprenörsansvarslagen och om bestämmelsen innebär att bolaget varit skyldigt att förhandla med Stockholms LS enligt 10 § medbestämmandelagen trots att medlemmarna inte varit arbetstagare hos FLQ och om bolaget därmed är skyldigt att betala allmänt skadestånd till Stockholms LS.

Målet har med stöd av 4 kap. 10 § arbetstvistlagen avgjorts utan huvudförhandling.

Yrkanden m.m.

Stockholms LS har yrkat att Arbetsdomstolen ska förplikta FLQ att till Stockholms LS betala allmänt skadestånd med 30 000 kr, jämte ränta enligt 6 § räntelagen från dagen för delgivning av stämning (den 19 november 2020) till dess betalning sker.

FLQ har i första hand yrkat att Arbetsdomstolen ska avvisa Stockholms LS talan och i andra hand bestritt yrkandet. FLQ har inte vitsordat något be-
opp.

Stockholms LS har bestritt bolagets avvisningsyrkande.

Parterna har yrkat ersättning för sina rättegångskostnader.

Parterna har till utveckling av sin talan anfört i huvudsak följande.

Stockholms LS

Sammanfattning av grunderna

FLQ har varit huvudentreprenör eller uppdragsgivare i förhållande till medlemmarnas arbetsgivare. Enligt 20 § andra stycket entreprenörsansvarslagen är bolaget att anse som arbetsgivare vid tvisteförhandling enligt medbestämmandelagen. Bolaget har därför enligt 10 § medbestämmandelagen varit skyldigt att förhandla med Stockholms LS om underrättelsen om entreprenörsansvar och medlemmarnas lönefordringar.

Stockholms LS har påkallat förhandling med FLQ angående bolagets ansvar för medlemmarnas lönefordringar. Stockholms LS förhandlingsframställning har varit tillräckligt tydlig.

Genom att inte medverka till att förhandling kommit till stånd har FLQ brutit mot 10 § medbestämmandelagen och ska därför betala skadestånd till Stockholms LS enligt 54 och 55 §§ samma lag.

FLQ har varit skyldigt förhandla även om det skulle visa sig att bolaget inte varit huvudentreprenör eller uppdragsgivare i projekten.

Bakgrund till tvisten

Medlemmarna har arbetat med bygg- och anläggningsverksamhet på projekt i Stureby, Vagnhärad, Farsta strand och på Täljöhalvön. De var då anställda av Mega Group AB (Mega Group) eller av Mega Groups underentreprenör Jozsef Lajko. FLQ var i fråga om de fyra projekten huvudentreprenör eller uppdragsgivare till Mega Group eller Jozsef Lajko i den mening som avses i 2 § entreprenörsansvarslagen.

Medlemmarna arbetade 2019 utan skriftliga kontrakt och med oregelbunden löneutbetalning i kontanter med för lågt belopp. Lönen har oftast betalats av Mega Groups ägare Kabi Icho eller av Jozsef Lajko, på uppdrag av Kabi Icho. Medlemmarna har uppfattat det som att Kabi Icho varit deras chef och Jozsef Lajko deras arbetsledare.

Sedan FLQ i december 2019 medgett att Mega Group varit underentreprenör i flera av bolagets projekt, begärde Stockholms LS förhandling med Mega Group i syfte att få medlemmarnas löner betalda. När det stod klart för Stockholms LS att Mega Group inte skulle betala lönefordringarna, vände sig Stockholms LS till bolaget enligt entreprenörsansvarslagen.

Händelseförloppet

Stockholms LS hade under tiden december 2019–juni 2020 mejlkontakt med FLQ om förhandling avseende bolagets ansvar enligt entreprenörsansvarslagen för medlemmarnas lönefordringar.

Stockholms LS skickade den 4 juni 2020 ett mejl till FLQ med rubriken ”Re: Yrkande om entreprenörsansvar FLQ Byggkonsult” med följande innehåll.

Hej,
bifogat ser ni vårt yrkande om entreprenörsansvar från FLQ Byggkonsult. Vänligen kontakta oss direkt eller via juridiskt ombud inom de lagstadgade tidsgränserna.

Till mejlet bifogades ett dokument med rubriken ”Yrkande om huvudentreprenörsansvar från FLQ Byggkonsult AB”, där bakgrunden beskrevs och kraven preciserades.

FLQ svarade i mejl den 9 juni att det bestred såväl kravens riktighet som att bolaget varit huvudentreprenör för projekten i fråga.

Stockholms LS skickade samma dag följande svar till FLQ.

Hej,
vi påkallar som sagt förhandling med FLQ Byggkonsult angående entreprenörsansvaret. Vi har inte möjlighet att föra förhandlingen via korrespondens utan behöver ett sammanträde, men föreslår videolänk på grund av smittrisen. Tidsgränsen efter framställan är två veckor enligt lag. Under förhandlingen får ni gärna argumentera för era ståndpunkter.
[...]
Välkomna till förhandlingsbordet så som lagen föreskriver.

En timme senare skickade FLQ följande svar till Stockholms LS.

Vi har inget utrymme för förhandling och därför avslås förslaget. Sammanträde utesluts. Bestridandet kvarstår. Vi ser gärna att en domstol avgör detta ärende så ni får vända er till Sveriges domstolar enligt lag.

Stockholms LS har rätt till skadestånd enligt medbestämmandelagen

Stockholms LS har kallat FLQ till förhandling avseende bolagets ansvar enligt entreprenörsansvarslagen för medlemmarnas anspråk på lön. Den begärda förhandlingen är en tvisteförhandling enligt medbestämmandelagen. Enligt 20 § entreprenörsansvarslagen ska FLQ då anses vara arbetsgivare till medlemmarna och reglerna om tvisteförhandling i medbestämmandelagen tillämpas.

Eftersom FLQ anses som arbetsgivare till Stockholms LS medlemmar, har Stockholms LS haft rätt till förhandling med bolaget enligt 10 § medbestämmandelagen. Genom att inte medverka till att få till stånd en förhandling har bolaget brutit mot 10 § och är därför skyldigt att betala allmänt skadestånd till Stockholms LS enligt 54 och 55 §§ medbestämmandelagen.

Rättigheten att tvisteförhandla vore meningslös om den inte förenas med sanktioner för den som inte uppfyller reglerna om tvisteförhandling.

Förhandlingsframställningens utformning

Stockholms LS angav i förhandlingsframställningen att FLQ kallades till förhandling, att skyldighet att förhandla föreskrivs i lag och att tidsgränser för förhandling är fastslagna i lag. Av bolagets svar framgår att bolaget uppfattat att det rörde sig om en förhandlingsframställning, men att bolaget inte hade för avsikt att efterfölja begäran. Det har alltså inte varit på grund av otydlighet från Stockholms LS sida som bolaget inte har förhandlat.

Rättslig argumentation

Oavsett om medlemmarna varit anställda av Mega Group eller Jozsef Lajko, och FLQ därmed ska anses vara uppdragsgivare eller huvudentreprenör, har bolaget varit att anse som arbetsgivare enligt 20 § entreprenörsansvarslagen och därmed omfattats av medbestämmandelagens förhandlingsskyldighet.

FLQ är den av parterna som har full kännedom om förhållandena och sin egen roll i de fyra projekten, varför bolaget lätt kan styrka hur projekten organiserats och vilken aktör som haft vilket ansvar. FLQ, Mega Group och Jozsef Lajko har gett Stockholms LS motstridiga uppgifter om vem som är arbetsgivare, beställare och huvudentreprenör samt vem som varit aktiv på vilket entreprenadprojekt.

FLQ:s tidigare uppgifter och sätt att föra sin talan i målet visar att det finns behov av att en arbetstagarorganisation har förhandlingsrätt under skadeståndsansvar med huvudentreprenören eller uppdragsgivaren. Liksom i tidigare kommunikation har FLQ i målet inte gjort något för att klarlägga vem

som varit huvudentreprenör och uppdragsgivare i projekten i fråga eller i vilka projekt Mega Group har anlåtats. Behov att reda ut dessa frågor vid en förhandling kvarstår fortfarande.

FLQ

Sammanfattning av grunderna

Förhandlingsskyldigheten enligt entreprenörsansvarslagen gäller bara i förhållande till arbetstagare och inte en arbetstagares arbetstagarorganisation. FLQ:s underlåtenhet att förhandla kan därmed inte medföra skadeståndsskyldighet mot Stockholms LS, utan endast dess medlemmar. Stockholms LS är alltså inte berättigat att föra talan om skadestånd mot bolaget för egen del. Talan ska därför avvisas.

Om talan inte avvisas ska den avslås. Förhandlingsskyldigheten enligt 10 § medbestämmandelagen gäller bara förhållandet mellan arbetsgivaren och sådan medlem i organisationen, som är eller har varit arbetstagare hos arbetsgivaren. Ingen av medlemmarna är eller har varit anställda hos FLQ.

Vidare framgår det inte av förhandlingsframställningen den 9 juni 2020 att den avser en förhandling enligt medbestämmandelagen. Framställningen är därför inte tillräckligt tydlig för att uppfylla kraven på en förhandlingsframställning enligt medbestämmandelagen.

FLQ var huvudentreprenör i endast ett av de fyra av Stockholms LS angivna projekten.

Allmänt

FLQ var huvudentreprenör i projektet i Stureby. I projekten i Vagnhärad, Farsta strand och på Täljöhalvön har FLQ inte varit entreprenörsansvarig, utan endast medverkat. Bolaget har ingen uppfattning om bolaget uppdragit åt Mega Group AB att arbeta i projekten.

FLQ kan inte vitsorda att någon av de tre angivna medlemmarna har varit anställda hos bolag som har varit underentreprenörer åt bolaget i projekt där bolaget varit huvudentreprenör. Bolaget känner inte närmare till de tre medlemmarna som Stockholms LS påstår har arbetat i projekt som bolaget varit huvudentreprenör för. FLQ kan endast vitsorda att Dangelo Celis varit anställd hos Mega Group. Huruvida medlemmarna varit anställda av Mega Group saknar dock betydelse för tvistefrågan eftersom de aldrig varit anställda hos FLQ, vilket inte heller Stockholms LS har påstått.

Stockholms LS har inte rätt till skadestånd enligt medbestämmandelagen

Av 20 § entreprenörsansvarslagen framgår att arbetstagare – men inte arbetstagarorganisationer – omfattas av bestämmelsen. Det är en annan sak att en arbetstagare kan företrädas av en arbetstagarorganisation.

En huvudentreprenör är i och för sig skyldig att träda i förhandling med en arbetstagare, vilket innebär att förhandlingsframställningen i juni 2020 skulle ha lett till att FLQ – för det fall framställningen varit tydligare utformad – blivit förhandlingsskyldigt. Underlåtenhet att förhandla kunde emellertid endast ha lett till skadeståndsansvar mot medlemmarna och inte Stockholms LS.

FLQ var inte medlemmarnas arbetsgivare, varför Stockholms LS inte har rätt till förhandling med bolaget enligt 10 § medbestämmandelagen. Om förhandlingsframställningen i stället hade riktats mot arbetsgivaren, skulle förhandlingsskyldighet enligt medbestämmandelagen däremot ha förelegat.

Domskäl

Rättsliga utgångspunkter

Enligt 10 § medbestämmandelagen har en arbetstagarorganisation rätt till förhandling med arbetsgivare i fråga rörande förhållandet mellan arbetsgivaren och sådan medlem i organisationen, som är eller har varit arbetstagare hos arbetsgivaren.

Entreprenörsansvarslagen ger arbetstagare hos underentreprenörer i bygg- och anläggningsverksamhet vissa möjligheter att kräva lön av arbetsgivarens huvudentreprenör eller uppdragsgivare, för det fall arbetsgivaren inte betalar lönen.

Med huvudentreprenör avses den entreprenör som enligt ett avtal med den ursprungliga beställaren av entreprenaden ansvarar för att det arbete som omfattas av avtalet blir utfört, om inte entreprenören i stället är att anse som uppdragsgivare. Med uppdragsgivare avses den entreprenör som har anlitat arbetsgivaren, där arbetstagaren vars lönefordran ansvaret gäller är eller har varit anställd, som underentreprenör för att utföra arbete som omfattas av avtalet mellan huvudentreprenören och den ursprungliga beställaren. Se 3 § entreprenörsansvarslagen.

Under rubriken Rättegång anges i 20 § första stycket entreprenörsansvarslagen att tvister mellan en arbetstagare på den ena sidan och en arbetsgivare, en uppdragsgivare eller en huvudentreprenör på den andra sidan om tillämpningen av entreprenörsansvarslagen ska handläggas enligt arbetstvistlagen. I andra stycket anges följande.

I sådana mål ska uppdragsgivaren och huvudentreprenören anses som arbetsgivare. Arbetstagaren ska anses som arbetstagar hos uppdragsgivaren eller huvudentreprenören. Detta gäller också när reglerna om tvisteförhandling i lagen (1976:580) om medbestämmande i arbetslivet tillämpas.

Någon förklaring till den sista meningens innebörd ges inte i den proposition som föregick lagen (se prop. 2017/18:214 s. 133). I Ds 2017:30, som låg till grund för propositionen, uttalas följande (s. 104).

Motsvarande bör gälla vid tillämpning av reglerna om tvisteförhandling i medbestämmandelagen. Enligt arbetstvistlagen får talan nämligen inte upptas till prövning förrän part har fullgjort sin förhandlingskyldighet (se 4 kap. 7 § och 5 kap. 1 § arbetstvistlagen). Det är lämpligt att tvister enligt den föreslagna lagen mellan entreprenörer och arbetstagar föregås av sådana tvisteförhandlingar i samma utsträckning som tvister mellan arbetsgivare och arbetstagar.

Hänvisningen till 4 kap. 7 § arbetstvistlagen skulle kunna tyda på att bakgrunden till bestämmelsen enbart är processuell, dvs. att en genomförd tvisteförhandling normalt är en förutsättning för att en arbetstagarorganisation ska få väcka talan för sin medlem. Bestämmelsen skulle kunna vara tänkt att innebära att en arbetstagarorganisation som vill väcka talan i Arbetsdomstolen ska påkalla förhandling med t.ex. huvudentreprenören. Om denne inte medverkar till förhandling, kan talan väckas i Arbetsdomstolen utan att förhandling hållits (se 4 kap. 7 § fjärde stycket arbetstvistlagen). Om detta är bakgrunden till bestämmelsen skulle arbetsgivaren inte vara skyldig att betala skadestånd för sin vägran att medverka till förhandling (jfr 19 § entreprenörsansvarslagen enligt vilken skadeståndsskyldigheten bara gäller för överträdelse av skyldigheten att lämna information enligt 18 §).

Här måste dock erinras om att förhandlingskravet i 4 kap. 7 § arbetstvistlagen bara gäller om tvisteförhandling *kan* påkallas enligt medbestämmandelagen eller kollektivavtal. Om förhandling inte har kunnat påkallas enligt 10 § medbestämmandelagen, t.ex. därför att tvisten inte rör förhållandet mellan arbetsgivare och arbetstagar, gäller inte förhandlingskravet för att väcka talan. Det skulle alltså även utan sista meningens i 20 § andra stycket entreprenörsansvarslagen vara möjligt för en arbetstagarorganisation att väcka talan för en medlem.

Med en annan tolkning skulle 20 § andra stycket sista meningens entreprenörsansvarslagen innebära att t.ex. en huvudentreprenör har en skadeståndssanktionerad skyldighet att förhandla enligt 10 § medbestämmandelagen med arbetstagarorganisationer, vars medlemmar är anställda av arbetsgivare som är längre ner i entreprenörskedjan, om krav enligt entreprenörsansvarslagen. Med en sådan tolkning skulle ändamålet med bestämmelsen vara att se till att krav enligt lagen kan bli föremål för tvisteförhandling och på detta sätt inordna dessa krav i det sedvanliga förhandlingssystemet. Att detta är syftet med regeln får visst stöd i förarbetsuttalandet om att det är lämpligt att tvister enligt den föreslagna lagen mellan

entreprenörer och arbetstagare föregås av sådana tvisteförhandlingar i samma utsträckning som tvister mellan arbetsgivare och arbetstagare (se ovan). För en sådan tolkning kan också anföras att den ger bestämmelsen en rimlig funktion (jfr ovan om att bestämmelsen inte hade behövts för att arbetstagarorganisationer ska uppfylla förhandlingskravet enligt 4 kap. 7 § arbetstvistlagen).

Mot en sådan tolkning talar att det inte är särskilt enkelt att ur lagtexten utläsa att den innebär att t.ex. en huvudentreprenör som inte medverkar till en tvisteförhandling avseende entreprenörsansvar skulle bli skyldig att betala allmänt skadestånd med tillämpning av 10, 54 och 55 §§ medbestämmandelagen. Det kan här noteras att bestämmelsen finns under rubriken "Rättegång" och att 22 § entreprenörsansvarslagen handlar om vilken domstol som är behörig att handlägga vissa tvister enligt lagen. Vidare måste 10 § medbestämmandelagen ges en annan innebörd än den som framgår av lagtexten, både i fråga om vem som är förhandlingsskyldig och vad förhandlingen ska avse. På arbetsgivar sidan skulle inte bara arbetsgivare och arbetsgivarorganisation vara förhandlingsskyldiga, utan även huvudentreprenör och uppdragsgivare, i den mening som avses i 2 § entreprenadansvarslagen, och förhandlingsskyldigheten skulle inte gälla förhållandet mellan arbetsgivare och arbetstagare, utan i stället anspråk enligt entreprenadansvarslagen.

När det gäller tolkningen av den aktuella bestämmelsen finns det skäl att utgå från att bestämmelsen har sin förebild i 6 kap. 1 § diskrimineringslagen, låt vara att det inte framgår av förarbetena till entreprenörsansvarslagen. I 6 kap. 1 § diskrimineringslagen anges att mål om tillämpningen av vissa bestämmelser i diskrimineringslagen handläggs enligt arbetstvistlagen. Därefter anges följande.

I sådana mål ska som arbetstagare anses också den som gör en förfrågan om eller söker arbete och den som söker eller fullgör praktik eller står till förfogande för att utföra eller utför arbete som inhyrd eller inlånad arbetskraft. Den hos vilken praktiken eller arbetet utförs eller skulle ha utförts ska anses som arbetsgivare. Detta gäller också när reglerna om tvisteförhandling i lagen (1976:580) om medbestämmande i arbetslivet tillämpas.

Inte heller förarbetena till diskrimineringslagen ger någon ledning för tolkning av sista meningen i bestämmelsen (se prop. 2007/08:95 s. 558). Bestämmelsen överfördes oförändrad från 1991 års jämställdhetslag och förarbetena till den lagen hänvisar till förarbetena till 1979 års jämställdhetslag (se prop. 1990/91:113 s. 120). I författningskommentaren till 1979 års jämställdhetslag finns följande uttalande (prop. 1978/79:175 s. 152).

Liksom i andra arbetstvister skall i princip en rättegång rörande överträdelse av diskrimineringsförbudet föregås av fackliga tvisteförhandlingar, där sådana kan komma i fråga enligt en avtalad förhandlingsordning eller enligt bestämmelser i medbestämmandelagen om tvisteförhandlingar

(4 kap. 7 § och 5 kap. 1 § LRA). I syfte att säkerställa att tvisterna i förekommande fall blir förberedda på detta sätt även när det gäller arbetssökande har i 12 § första stycket i lagförslaget tagits in en regel om facklig förhandlingsrätt även för en arbetssökandes organisation. Denna regel har försetts med en hänvisning till de bestämmelser i medbestämmandelagen som knyts till rätten till tvisteförhandlingar (främst 10 och 15–17 §§ om själva förhandlingen, 18 § om rätt till information, 21 och 22 §§ om tystnadsplikt och 54–61 §§ om skadeståndspåföljd).

Det får av förarbetena till 1979 år jämställdhetslag anses klart att syftet med regeln i jämställdhetslagen – som alltså överflyttats till diskrimineringslagen, vilken i sin tur måste antas ha stått förebild för 20 § entreprenörsansvarslagen – var att ge arbetstagarorganisationer förhandlingsrätt avseende tvister enligt lagen för att säkerställa att tvisterna blir förberedda på samma sätt som sedvanliga arbetstvister.

Mot den ovan angivna bakgrunden finner Arbetsdomstolen att 20 § entreprenörsansvarslagen och 10 § medbestämmandelagen tillsammans innebär att en arbetstagarorganisation har rätt till förhandling med en huvudentreprenör eller en underentreprenör i den mening som avses i 3 § entreprenörsansvarslagen. Förhandlingsrätten gäller i fråga om tillämpningen av entreprenörsansvarslagen mellan huvudentreprenören eller uppdragsgivaren och medlem i organisationen, som är eller har varit arbetstagar hos arbetsgivare, som anlitats som underentreprenör för att utföra arbete som omfattas av avtalet mellan huvudentreprenören och den ursprungliga beställaren.

Tvist om en huvudentreprenör eller uppdragsgivare har fullgjort denna förhandlingsskyldighet är en arbetstvist som avses i medbestämmandelagen vid tillämpning av 2 kap. 1 § arbetstvistlagen.

Var FLQ skyldigt att förhandla med Stockholms LS?

Arbetsdomstolens ställningstagande ovan innebär att Stockholms LS i princip hade rätt till förhandling med FLQ avseende medlemmarnas krav enligt entreprenörsansvarslagen. FLQ har dock invänt att bolaget endast var huvudentreprenör i en av de aktuella entreprenaderna. Vidare har bolaget anfört att förhandlingsframställningen inte varit tillräckligt tydlig, bl.a. genom att det inte av framställningen framgår att det var fråga om en förhandling enligt medbestämmandelagen.

Arbetsdomstolen gör följande bedömning.

Arbetsdomstolen har i praxis ansett att det funnits förhandlingsskyldighet enligt 10 § medbestämmandelagen även om förhandlingsfrågan väsentligen rört frågan om det finns ett anställningsförhållande respektive vem som är arbetsgivare, se AD 2006 nr 115 och AD 2012 nr 22. Arbetsdomstolen framhöll i dessa domar att ett av syftena med förhandlingsskyldigheten är att parterna ska kunna reda ut tvister dem emellan. Det är därför ändamålsenligt att förhandlingsskyldigheten även omfattar fall där den part som påkallar

förhandling ytterst stödjer sina krav på ett påstående om att t.ex. ett anställningsförhållande föreligger, även om det vid en prövning i sak skulle visa

sig att det påståendet är felaktigt. Arbetsdomstolen framhöll vidare att någon skyldighet att förhandla inte torde föreligga om en part mot bättre vetande påstår att förhandlingsfrågan gäller eller har betydelse för ett anställningsförhållande.

Enligt Arbetsdomstolens mening bör motsvarande gälla i förhandlingar om anspråk enligt entreprenörsansvarslagen där parterna är oense om motparten är huvudentreprenör eller uppdragsgivare i lagens mening. Av handlingarna i målet framgår att Stockholms LS fått uppgifter som gett organisationen skäl att tro att FLQ var antingen huvudentreprenör eller uppdragsgivare i förhållande medlemmarnas arbetsgivare. Stockholms LS påstående har således inte framförts mot bättre vetande.

Vidare framgår klart av Stockholms LS mejl att organisationen påkallar förhandling med FLQ angående entreprenörsansvar.

Förhandlingsframställningen har enligt Arbetsdomstolens mening varit tillräckligt tydlig, även om det inte uttryckligen anges att det var fråga om en förhandling enligt medbestämmandelagen.

Arbetsdomstolen kommer alltså fram till att FLQ varit skyldigt att förhandla med Stockholms LS med anledning förhandlingsframställningen den 9 juni 2020. Genom att inte medverka till att genomföra förhandlingen har FLQ brutit mot 20 § entreprenörsansvarslagen och 10 § medbestämmandelagen.

Vad FLQ i övrigt anfört medför ingen annan bedömning och inte heller att Stockholms LS talan ska avvisas.

Skadeståndsskyldighet och rättegångskostnader m.m.

FLQ har således brutit mot 10 § medbestämmandelagen och är därför i princip skyldigt att enligt 54 och 55 §§ samma lag betala skadestånd till Stockholms LS. Som framgått ovan har det av lagtext, förarbeten och hittillsvarande rättspraxis varit påtagligt svårt att utläsa att 20 § andra stycket sista meningen entreprenörsansvarslagen har den innebörd som Arbetsdomstolen nu kommit fram till. Rättsläget har således på denna punkt varit påtagligt oklart. Det är därför inte skäligt att ålägga FLQ att betala skadestånd för brott mot 10 § medbestämmandelagen, utan detta ska jämkas till noll. Se 60 § medbestämmandelagen. Jfr AD 1979 nr 118.

Med denna bedömning bör vardera parten med tillämpning av 5 kap. 2 § första stycket arbetstvistlagen stå sina rättegångskostnader.

Domslut

1. Arbetsdomstolen avslår FLQ Bygg Konsult AB:s avvisningsyrkande.

2. Arbetsdomstolen avslår Stockholms Lokala Samorganisations talan.
3. Vardera parten ska bära sina rättegångskostnader.

Ledamöter: Jonas Malmberg, Maj Johansson, Anna Heinstedt, Bengt Huldt, Helena Linde, Peter Winstén och Ann Svedberg. Enhälligt.

Rättssekreterare: Klara Hedlund